Lietas arhīva Nr. 1A-0311-17/4
ECLI:LV:RPPT:2017:1123.1A68031117.3.S

SPRIEDUMS

Rīgā, 2017.gada 23.novembrī

Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas tiesnese V. Vjatere rakstveida procesā, izskatīja /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 5.septembra lēmumu Nr.RPP-17-3691-ls.

Aprakstošā daļa

2017.gada 2.augustā Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes inspektore Launa Segliņa sastādījusi administratīvā pārkāpuma protokolu – lēmumu Nr.512195319 par to, ka 2017.gada 2.augustā, plkst.15:13, transportlīdzeklis VW, ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, bija novietots stāvēšanai /adrese/, 523.ceļa zīmes un 849.papildzīmes darbības zonā bez attiecīgas atļaujas, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 122.3 punktā noteiktās prasības. Pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma 432.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 14910.panta piektās daļas 12.punktu nolemts transportlīdzekļa īpašniekam (vadītājam) uzlikt naudas sodu 40 euro apmērā.

No izdrukas no Ceļu satiksmes drošības direkcijas Informatīvās sistēmas redzams, ka transportlīdzekļa VW TOUREG, ar valsts reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, īpašniece ir /pers. A/.

2017.gada 7.augustā Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldē saņemta /pers. A/ (turpmāk – sūdzības iesniedzēja) sūdzība par 2017.gada 2.augustā Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes inspektores Laumas Segliņas administratīvā pārkāpuma protokolu – lēmumu Nr.512195319.

Sūdzībā norādīts, ka sūdzības iesniedzēja 02.08.2017. plkst. 14:45 - 15:30, bija novietojusi automašīnu VW Touareg, reģistrācijas Nr.UM - 56, stāvēšanai pie Latvijas Televīzijas ēkas /adrese/. Lēmums ir sastādīts 02.08.2017. plkst.15:13, jeb aptuveni pusstundu no brīža, kad automašīna ir tikusi novietota stāvēšanai. Sūdzības iesniedzēja paskaidro, ka viņai nebija nodoms izdarīt administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta Latvijas APK 149.8panta piektās daļas 12.punktā, jo administratīvais pārkāpums izdarīts neuzmanības dēļ.

Proti, pēc nogriešanās manevra veikšanas no Zaķusalas krastmalas uz stāvlaukumu pie Latvijas Televīzijas ēkas, sūdzības iesniedzēja nepamanīja, ka stāvēšana šajā auto stāvlaukumā ir atļauta tikai ar atļaujām, kur citi stāvēšanai novietotie transportlīdzekļi radīja maldīgu priekšstatu par to, ka šajā vietā ir atļauts novietot automašīnu. Arī vizuāli novērtējot plašo stāvvietas teritoriju nekādas objektīvas pazīmes neliecināja par to, ka stāvēšana šeit varētu būtu aizliegta vai kādam citam ceļu satiksmes dalībniekam traucējoša.

Sūdzības iesniedzēja nav iepriekš sodīta par līdzīgu ceļu satiksmes pārkāpumu vai cita veida administratīvajiem pārkāpumiem ceļu satiksmē, līdz ar ko sūdzības iesniedzēja izsaka visdziļāko nožēlu par izdarīto administratīvo pārkāpumu, kas atbilstoši Latvijas APK 33.pantam atzīstams par sūdzības iesniedzējas vainu mīkstinošu apstākli. Sūdzības iesniedzēja arī vēlas vērst uzmanību uz apstākli, kur administratīvā pārkāpuma sekas tika novērstas nekavējoties pēc sūdzības iesniedzējas atgriešanās pie automašīnas, to pārvietojot uz stāvēšanai atbilstošu vietu, kas, atbilstoši Latvijas APK 33.pantam, arī ir atzīstams par sūdzības iesniedzējas vainu mīkstinošu apstākli.

Latvijas APK 21.panta otrā daļa nosaka, ka ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit euro un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, var atzīt par maznozīmīgu. Attiecīgi ir secināms, ka ceļu satiksmē izdarīta pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu Latvijas APK 21.pantā ir noteikti divi kritēriji, no kuriem pirmais paredz naudas sodu ne lielāku par 40,00 euro, savukārt otrais paredz konstatēt apstākļus, kur konkrētais pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Atbilstoši Latvijas APK 33.panta otrajai daļai atbildību par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē mīkstina apstākļi, kas samazina konkrētā pārkāpuma iespējamo apdraudējumu satiksmes drošībai, — diennakts laiks, ceļa un laika apstākļi, satiksmes intensitāte vietā, kur izdarīts pārkāpums un citi tamlīdzīgi apstākļi, kā arī personiski vai ģimenes apstākļi. Automašīna bija novietota stāvēšanai plašā stāvlaukuma teritorijā diennakts gaišajā laikā un labas redzamības apstākļos. Šajā vietā nav intensīva auto transporta satiksme un automašīna neradīja grūtības braukt citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, un līdz ar to arī neradīja draudus satiksmes drošībai. Ņemot vērā, ka pārkāpums izdarīts objektīvi attaisnojamu iemeslu dēļ, kā arī izdarītais pārkāpums nav radījis draudus satiksmes drošībai un citu personu likumīgajām tiesībām, kā arī ievērojot samērīguma principu un soda sankciju, kas par konkrēto pārkāpumu nepārsniedz 40,00 euro, atbilstoši Latvijas APK 21.panta otrajai daļai, šo pārkāpumu ir iespējams atzīt par maznozīmīgu.

Latvijas APK 21.panta pirmā daļa piešķir tiesības institūcijai (amatpersona), kurai piekritīga lietas izskatīšana, konstatējot maznozīmīgu administratīvo pārkāpumu, neuzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību vai izbeigt uzsākto lietvedību un atbrīvot personu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu. Tiesu praksē ir atzīts, ka lietvedība administratīvo pārkāpumu lietās visupirms vedama tā, lai, ievērojot Latvijas APK 22.panta mērķi, audzinātu pārkāpēju likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā [...]. Tā, piemēram, Augstākās tiesas Senāts sprieduma lietā Nr. SKA-15/2009 14.punktā norāda sekojošo: „Senāts secina, ka gadījumā, ja persona ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu (ir konstatēts administratīvā pārkāpuma izdarīšanas fakts), institūcijai (amatpersonai), kas ir pilnvarota izlemt lietu, ievērojot kodeksa 32.panta otrajā daļā un 21.panta pirmajā daļā noteikto, ir jāizvērtē konkrētās lietas apstākļi un atbilstoši tiem jāpieņem lēmums pie soda uzlikšanu vai, ja pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, par pārkāpēja atbrīvošanu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu."

Tupat, spriedumā lietā Nr.SKA-15/2009 tiek arī secināts: "Senāta ieskatā administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas ir izdarījusi, administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu."

Atsaucoties uz iepriekš minēto, kā arī Rīgas domes saistošo noteikumu Nr.114 „Rīgas pilsētas pašvaldības nolikums" 133.punktu un Latvijas APK 279.panta pirmo daļu, 280.panta pirmo un otro daļu, 281.pantu, 287.panta pirmās daļas 2 .punktu, sūdzības iesniedzēja lūdz tiesu:

atcelt 02.08.2017. Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr. 512195319 un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu;

izteikt mutvārdu aizrādījumu /pers. A/ par 02.08.2017. plkst. 15:13 konstatēto administratīvo pārkāpumu.

Ar Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka J.Lūkasa 2017.gada 5.septembra lēmumu Nr. RPP-17-3691-ls Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes inspektores Laumas Segliņas administratīvā pārkāpuma protokols – lēmums Nr.512195319 atstāts negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Iestādes lēmumā konstatēts, ka, Ceļu satiksmes noteikumu 122.3.apakšpunkts nosaka, ka aizliegts stāvēt 327. ceļa zīmes darbības zonā un attiecīgi nepāra vai pāra datumos - 328. vai 329. ceļa zīmes darbības zonā, kā arī uz visiem ceļiem teritorijā, kurā iebraukšana apzīmēta ar 523. ceļa zīmi.

Ceļu satiksmes noteikumu 285.27.apakšpunktā noteikts, ka 849. papildzīmē norāda informāciju, ko nesatur pārējās papildzīmes (atceļ apstāšanās un stāvēšanas aizliegumu 326., 327., 328. un 329. zīmes darbības zonā transportlīdzekļiem ar speciālām atļaujām (vadītājam automobiļa salonā pie priekšējā stikla jānovieto stāvvietas īpašnieka vai pārvaldītāja izdota attiecīga satura atļauja), norāda laikposmu, kurā atļauts iekraut un izkraut kravu).

Iepriekš minētā tiesību norma nenosaka pilnīgu ceļa zīmju uzskaitījumu, kopā ar kurām ir pielietojama 849. papildzīme, kā arī normatīvie akti neaizliedz plašāku tās pielietojumu, jo Ceļu satiksmes noteikumu 285.punktā noteikts, ka papildzīmes tiek lietotas kopā ar citām zīmēm un precizē vai ierobežo attiecīgo zīmju darbību.

Par Ceļu satiksmes 122.3.apakšpunkta prasību neievērošanu administratīvā atbildība noteikta Latvijas APK149.10 panta piektās daļas 12.punktā.

Ņemot vērā norādīto, Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes inspektore Launa Segliņa pieņēma lēmumu, ar kuru transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam), pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma 432. pantu, Latvijas APK 214.1 pantu un Rīgas pašvaldības policijas 2016.gada 30.jūnija iekšējiem noteikumiem Nr.5-nts "Par amatpersonu tiesībām izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un pieņemt lēmumus par Latvijas APK 214.1 panta pirmajā daļā minētajiem pārkāpumiem", uzlika naudas sodu 40,00 euro apmērā.

Saskaņā ar Latvijas APK 286.panta pirmās daļas nosacījumiem, sūdzību vai protestu par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto lēmumu augstāka iestāde izskata rakstveida procesā 30 dienu laikā pēc sūdzības vai protesta saņemšanas, bet lietās par satiksmes noteikumu pārkāpumiem - pēc visu lietas materiālu saņemšanas.

Ceļu satiksmes likuma 19.panta pirmajā daļā noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības; 41.panta pirmajā daļā noteikts, ka ceļu satiksmi regulē un uzrauga policijas darbinieki un citas likumos un citos normatīvajos aktos tam pilnvarotas personas.

Latvijas APK 243.panta pirmā daļa nosaka, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kūms administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā; otrā daļa nosaka, ka iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības [..].

No lieta esošajiem materiāliem — lēmuma un fotoattēliem skaidri un nepārprotami konstatējams, ka transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai lēmumā norādītajā vietā un laikā, Ceļu satiksmes noteikumu 523.ceļa zīmes "Stāvēšanas aizlieguma zona" ar 849.papildzīmi "Pārējā papildinformācija" ("Izņemot ar LTV atļaujām Nr. 1-10") darbības zonā un transportlīdzekli redzamā vietā nebija izvietota 849.papildzīmē noteiktā atļauja.

Normatīvais regulējums neparedz policijas darbiniekiem ne tiesības, ne pienākumus veikt padziļinātu pārbaudi, vai transportlīdzekļa vadītājam speciālā atļauja vispār ir vai nav, ja tā nav izvietota transportlīdzekļa salonā pie priekšējā stikla.

Nosacījums novietot atļauju pie priekšējā stikla ir pamatots, jo nebūtu saprātīgi uzlikt par pienākumu policijas darbiniekam apstaigāt un pārmeklēt katru stāvvietā novietoto transportlīdzekli, lai pārliecinātos, vai transportlīdzekļa novietošana stāvvietā ir pamatota. Citiem vārdiem, personas pienākums ir novietot atļauju tā, lai policijas amatpersonai nerastos šaubas, ka transportlīdzekļa vadītājam transportlīdzekļa novietošanas stāvvietā tiesības ir piešķirtas.

Sūdzības iesniedzēja sūdzībai nav pievienojusi pierādījumus, kas apliecinātu, ka transportlīdzeklim būtu izsniegta nepieciešamā atļauja.

Tiesu praksē līdzīgos gadījumos ir atzīts, ka situācijā, kad vadītājs nolēmis novietot transportlīdzekli stāvēšanai konkrētā vietā, vadītājam vispirms ir jāpārliecinās par ceļu satiksmes režīmu konkrētajā vietā. [..] jebkuram transportlīdzekļa vadītājam novietojot stāvēšanai savu transportlīdzekli, neatkarīgi no savas rīcības motīviem, ir pienākums pārliecināties par transportlīdzekļu stāvēšanas režīmu konkrētajā ceļa posmā.

Lietas izskatīšanas gaitā nav konstatēti Latvijas APK 239.pantā noteiktie apstākļi, kas nepieļauj lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā, turklāt konkrētajā gadījumā nav konstatēts, ka pārkāpums būtu atzīstams par maznozīmīgu.

Latvijas APK 32.panta pirmā daļa nosaka, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Par Latvijas APK 149.10 panta piektās daļas 12.punkta pārkāpumu ir paredzēts tikai viens soda veids un apmērs - naudas sods četrdesmit euro apmērā.

Latvijas APK 22.pants nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

2017.gada 25.septembrī no Rīgas pašvaldības policijas Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā saņemta /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 5.septembra lēmumu Nr.RPP-17-3691-ls.

Sūdzībā tās iesniedzēja norāda, ka sūdzības iesniedzēja, apstrīdot piemērotā soda apmēru, ir atzinusi savu vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un, atzīstot vainu, arī nožēlojusi izdarīto administratīvo pārkāpumu. Tajā pat laikā pastāv strīds par sūdzības iesniedzējai piemērojamo sankciju - naudas sodu vai mutvārdu aizrādījumu. Administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums Nr.512195319 ir atceļams un administratīvā pārkāpuma lieta izbeidzama tālāk minēto apstākļu dēļ.

Sūdzības iesniedzēja savā sūdzībā netika norādījusi, ka šāda pārkāpuma izdarīšana būtu pieļaujama vai nesodāma. Tieši otrādi - savā sūdzībā sūdzības iesniedzēja atzina notikušo pārkāpumu un lūdza grozīt viņai piemēroto sodu Latvijas APK noteiktajā kārtībā.

Par nepamatotu apgalvojumu ir atzīstams Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes lēmumā Nr. D57/01/512195319/1 norādītais, ka policijas darbiniekiem nav pienākums vērtēt soda apmēru, jo Latvijas APK paredz tikai vienu soda veidu un mēru pie šā nodarījuma. Iepazīstoties ar lēmumā Nr. D57/01/512195319/1 izteiktajiem argumentiem secināms, ka Latvijas APK speciālās daļas normas (Latvijas APK 149.10 panta piektās daļas 12.punkts) ir tulkotas atrauti un nesaistīti ar Latvijas APK vispārējās daļas normām, kas visupirms nosaka vispārējos principus administratīvā soda piemērošanā. Rīgas pašvaldības policijas Ziemeļu pārvaldes lēmums Nr. D57/01/512195319/1 liecina, ka iestāde nav iedziļinājusies lietas būtība un nav izpratusi sūdzības iesniedzējas motīvu - saņemt izdarītajam pārkāpumam taisnīgu un adekvātu sodu.

Latvijas APK 149.10 panta piektās daļas 12. punkts nosaka sekojošo: „Par stāvēšanu 327.ceļa zīmes darbības zonā un attiecīgi nepāra vai pāra datumos 328. vai 329.ceļa zīmes darbības zonā, kā arī uz visiem ceļiem teritorijā, kurā iebraukšana apzīmēta ar 523. ceļa zīmi — uzliek naudas sodu

transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit euro apmērā." Nepieciešams uzsvērt, ka Latvijas APK 149.10 pants atrodas Latvijas APK speciālajā daļā, kuras mērķis ir noteikt administratīvo sodu apmērus konkrētiem pārkāpumiem, savukārt vispārējie principi administratīvo sodu piemērošanā atrodas Latvijas APK vispārīgajā daļā, kuras regulējums tādējādi attiecas uz visām Latvijas APK speciālās daļas normām. Latvijas APK 21.panta otrā daļa nosaka, ka ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit euro un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, var atzīt par maznozīmīgu. Attiecīgi ir secināms, ka ceļu satiksmē izdarīta pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu Latvijas APK 21. pantā ir noteikti divi kritēriji, no kuriem pirmais paredz naudas sodu ne lielāku par 40,00 euro, savukārt otrais paredz konstatēt apstākļus, kur konkrētais pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Sūdzības iesniedzējai nebija nodoms izdarīt administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta Latvijas APK 149.10 panta piektās daļas 12.punktā, jo administratīvais pārkāpums izdarīts sūdzības iesniedzējas neuzmanības dēļ, pēc nogriešanās manevra veikšanas no Zaķusalas krastmalas uz stāvlaukumu pie Latvijas Televīzijas ēkas, pieteicēja nepamanīja, ka stāvēšana šajā auto stāvlaukumā ir atļauja tikai ar atļaujām, kur citi stāvēšanai novietotie transportlīdzekļi radīja maldīgu priekšstatu par to, ka šajā vietā ir atļauts novietot automašīnu. Arī vizuāli novērtējot plašo stāvvietas teritoriju nekādas objektīvas pazīmes neliecināja par to, ka stāvēšana šeit varētu būtu aizliegta vai kādam citam ceļu satiksmes dalībniekam traucējoša.

Sūdzības iesniedzēja nav iepriekš sodīta par līdzīgu ceļu satiksmes pārkāpumu vai cita veida administratīvajiem pārkāpumiem ceļu satiksmē, līdz ar ko pieteicēja savā sūdzībā izteica nožēlu par izdarīto administratīvo pārkāpumu un vēlējās vērst uzmanību, ka administratīvā pārkāpuma sekas tika novērstas nekavējoties pēc pieteicējas atgriešanās pie automašīnas, to pārvietojot uz stāvēšanai atbilstošu vietu, kas atbilstoši Latvijas APK 33.pantam atzīstami par sūdzības iesniedzējas vainu mīkstinošiem apstākļiem.

Atbilstoši Latvijas APK 33.panta otrajai daļai atbildību par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē mīkstina apstākļi, kas samazina konkrētā pārkāpuma iespējamo apdraudējumu satiksmes drošībai, — diennakts laiks, ceļa un laika apstākļi, satiksmes intensitāte vietā, kur izdarīts pārkāpums un citi tamlīdzīgi apstākļi, kā arī personiskie vai ģimenes apstākļi. Automašīna bija novietota stāvēšanai plašā Latvijas Televīzijas ēkas teritorijā, kur nav intensīva auto transporta satiksme, automašīna neradīja grūtības braukt citiem ceļu satiksmes dalībniekiem un līdz ar to arī neradīja draudus satiksmes drošībai. Ņemot vērā, ka pārkāpums izdarīts objektīvi attaisnojamu iemeslu dēļ, kā arī izdarītais pārkāpums nav radījis draudus satiksmes drošībai un citu personu likumīgajām tiesībām, kā arī ievērojot samērīguma principu un soda sankciju, kas par konkrēto pārkāpumu nepārsniedz 40,00 euro, atbilstoši Latvijas APK 21.panta otrajai daļai, šo pārkāpumu bija iespējams atzīt par maznozīmīgu.

Latvijas APK 21.panta pirmā daļa piešķir tiesības institūcijai (amatpersona), kurai piekritīga lietas izskatīšana, konstatējot maznozīmīgu administratīvo pārkāpumu, neuzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību vai izbeigt uzsākto lietvedību un atbrīvot personu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu. LAPK 23 .pantā ir uzskaitīti administratīvo sodu veidi, starp kuriem ir minēts gan brīdinājums, gan naudas sods, bet ne mutvārdu aizrādījums. Iepazīstoties ar Latvijas APK speciālās daļas normās paredzētajām sankcijām secināms, ka sankcijas pašas par sevi neparedz mutvārdu aizrādījuma izteikšanas iespējas, tādējādi norādot, ka šāda iespēja ir jāvērtē katrā gadījumā individuāli. Tādēļ nevar piekrist lēmumā Nr. D57/01/512195319/1 izteiktajiem argumentiem, ka šādā situācijā nav nepieciešams lemt par nosakāmā soda apmēru. Tieši pretēji - likumdevējs, izmantojot lietderības apsvērumus, izveidojot Latvijas APK 21.panta regulējumu, ir devis iespēju tiesību piemērotajam šajā konkrētajā gadījumā lemt arī par mutvārdu aizrādījuma izteikšanu. Tādējādi secināms, ka Latvijas APK ir paredzēta kārtība, kādā amatpersonām dotas tiesības nepiemērot administratīvos sodus, ja personas pārkāpums ceļu satiksmē vērtējams kā maznozīmīgs. Latvijas APK 149.10 pants atrodas Latvijas APK Desmitajā „a" nodaļā Pārkāpumi ceļu satiksmē, kas vistiešākajā veidā norāda uz iespējām piemērot Latvijas APK 21. pantā paredzētās tiesības par Latvijas APK 149.10 panta piektās daļas 12.punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Tiesu praksē ir atzīts, ka lietvedība administratīvo pārkāpumu lietās visupirms vedama tā, lai, ievērojot Latvijas APK 22.panta mērķi, audzinātu pārkāpēju likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā [...]. Tā, piemēram, Augstākās tiesas Senāts spriedumā lietā Nr. SKA-15/2009 14. punktā norāda sekojošo: „Senāts secina, ka gadījumā, ja persona ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu (ir konstatēts administratīvā pārkāpuma izdarīšanas fakts), institūcijai (amatpersonai), kas ir pilnvarota izlemt lietu, ievērojot kodeksa 32.panta otrajā daļā un 21.pcinta pirmajā daļā noteikto, ir jāizvērtē konkrētās lietas apstākļi un atbilstoši tiem jāpieņem lēmums par soda uzlikšanu vai, ja pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, par pārkāpēja atbrīvošanu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu."

Tupat, spriedumā lietā Nr.SKA-15/2009 arī secināts, ka ‚Senāta ieskatā, administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana var izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu.

Latvijas APK 21.panta pirmā daļa vistiešākajā veidā pieļauj izbeigt jau uzsāktu administratīvā pārkāpuma lietu maznozīmīga administratīvā pārkāpuma gadījumā, tādējādi nav pamatoti atbildētāju lēmumā izteiktie argumenti par „konstanta soda apmēru" šā administratīvā pārkāpuma gadījumā. Latvijas APK 1.panta pirmā daļa, nosakot administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevumus, uzsver mērķi „novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā". Lēmumā Nr. D57/01/512195319/1 netiek izteikti argumenti, kas ļautu secināt, ka mutiska aizrādījuma izteikšana sūdzības iesniedzējai nedotu vēlamo rezultātu, proti, nenovērstu tiesību pārkāpumu vai neaudzinātu pieteicēju likumu ievērošanas garā. Balstoties uz Latvijas APK 21.panta pirmajā daļā noteikto, kur amatpersonai dotas tiesības izbeigt jau uzsāktu administratīvo lietvedību maznozīmīga administratīvā pārkāpuma gadījumā, secināms, ka arī pēc administratīvā soda piemērošanas Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšniekam Jurim Lūkasam bija tiesības sūdzības iesniedzēju atbrīvot no administratīva soda, izsakot mutvārdu aizrādījumu.

Ņemot vērā minēto kā arī Latvijas APK 288. panta pirmo un otro daļu, 289. panta pirmo daļu, 289.1 pantu, 289.12 panta otrās daļas 2.punktu sūdzības iesniedzēja lūdz tiesu:

atcelt 02.08.2017. Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes administratīvā pārkāpuma protokolu-paziņojumu Nr. 512195319 un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu;

izteikt mutvārdu aizrādījumu /pers. A/ par 02.08.2017. plkst. 15:13 konstatēto administratīvo pārkāpumu.

2017.gada 23.oktobrī tiesā saņemti iestādes paskaidrojumi, kuros norādīts, ka kā saprotams no sūdzības iesniedzējas sūdzību, sūdzības iesniedzēja atzīst savu vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, taču, uzskatot, ka administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, lūdz tiesu atcelt iestādes pieņemto attiecīgo lēmumu.

Lai arī sūdzības iesniedzēja ir norādījusi, ka savu vainu atzīst un izdarīto administratīvo pārkāpumu nožēlo, pie esošiem lietas faktiskiem apstākļiem iestāde uzskata, ka sūdzības iesniedzēja izdarīto pārkāpumu nevar uzskatīt par maznozīmīgu sekojošu iemeslu dēļ:

Latvijas APK 21.panta pirmā daļa noteic, ka tad, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Ceļu satiksmē izdarīta pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu Latvijas APK 21.panta otrā daļa paredz divus kritērijus: pirmkārt, par attiecīgo pārkāpumu paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit eiro; otrkārt, šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Latvijas Republikas Satversmes tiesa ir atzinusi, ka satiksmes drošību apdraudoša nodarījuma kaitīgums un bīstamība izpaužas tajā apstāklī, ka persona, kuras rīcībā ir paaugstinātas bīstamības avots - transportlīdzeklis, neievēro normatīvajos aktos ietvertos ceļu satiksmes noteikumus vai transportlīdzekļu ekspluatācijas noteikumus un rezultātā tiek nodarīts kaitējums cilvēka dzīvībai, veselībai, kā arī sabiedrības drošībai. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta ceturto daļu katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības.

Viena no galvenajām tiesību normas pazīmēm ir tā, ka tiesību norma satur obligātus priekšrakstus jeb vispārsaistošu regulējumu. Ar tiesību normu palīdzību, ievērojot taisnīguma un vienlīdzības principus, valsts panāk gan jau radušās, gan potenciālas interešu konflikta situācijas atrisinājumu.

Iestāde konstatē, ka konkrētajā gadījumā Latvijas APK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr.SKA- 15/2009 ir atzinis, ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura] līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu.

Lai atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu saskaņā ar Latvijas APK 21.pantu, nepieciešams konstatēt tādus konkrētajai lietai raksturīgus apstākļus, kuri gan neizslēdz administratīvā pārkāpuma esību (sastāvu), bet kuru dēļ jebkāda soda piemērošana attiecīgajā situācijā būtu pārmērīga vai neadekvāta. Konkrētā gadījumā sūdzības iesniedzējas rīcībā nav konstatējamas Latvijas APK 33.panta pazīmes.

Saskaņā ar Latvijas APK 32.panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Ņemot vērā iepriekš minēto, iestāde uzskata, ka atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu pie konkrētā lietā esošiem apstākļiem, būtu pretrunā ar Latvijas APK 22.pantu, kas nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cieņšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas perona neizdarītu jaunus pārkāpumus, un radītu haosu ceļu satiksmē.

Iestādes ir novērtējusi visus pierādījumus saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu, proti, novērtējusi pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas. Turklāt, kā atzīts administratīvo tiesu praksē, gan tiesas, gan iestādes pienākums ir uzklausīt privātpersonas apsvērumus, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkura izvirzītā argumenta pamatotību.

Latvijas APK 289.6 pants nosaka, ka rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. Rajona (pilsētas) tiesa mutvārdu procesu nosaka pēc savas iniciatīvas vai tad, ja to lūdz persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, cietušais vai prokurors. Rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana notiek, nerīkojot tiesas sēdi. Izskatot lietu rakstveida procesā, nolēmumu tiesa pieņem uz lietā esošo dokumentu pamata.

2017.gada 5.oktobrī sūdzības iesniedzējam un iestādei paziņots par lietas izskatīšanu rakstveida procesā **2017.gada 23.novembrī.**

Motīvu daļa

Tiesa, pārbaudot lietas materiālos esošos rakstveida pierādījumus un novērtējot tos savstarpējā saistībā, kā arī pārsūdzētā iestādes lēmuma motivāciju, atzīst, ka Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 5.septembra lēmums Nr.RPP-17-3691-ls ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība ir noraidāma.

Administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma pārsūdzēšanas un sūdzību izskatīšanas kārtību rajona (pilsētas) tiesā regulē Latvijas APK normas un tieši divdesmit trešā „a" nodaļa.

Latvijas APK 288.panta pirmā daļa noteic, ka augstākas iestādes pieņemtu lēmumu persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, [..] var pārsūdzēt rajona (pilsētas) tiesā pēc deklarētās dzīvesvietas, [...].

Saskaņā ar Latvijas APK 289.6 panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu izlemj vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona ir sodāma par šo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību un kāds administratīvais sods personai piemērojams.

Tādējādi, izskatot sūdzību par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, tiesa pārbauda pārsūdzētā lēmuma likumību un pamatotību un vērtē, vai pārsūdzētais lēmums atbilst tiesību normām un ir pamatots ar pārbaudītiem un pierādītiem faktiskajiem apstākļiem, respektīvi, vai sūdzības iesniedzēja ir pamatoti atzīta par vainīgu konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un piemērots atbilstošs administratīvais sods.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.12 panta pirmo daļu, rajona (pilsētas) tiesai neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem ar lēmumu jāatceļ iestādes lēmums un lieta jānosūta iestādei jaunai izskatīšanai pēc piekritības, ja tiek konstatēts, ka:

lietu izskatījusi iestāde, kurai nebija tiesību attiecīgo administratīvo pārkāpumu lietu izskatīt;

lietas izskatīšanā pārkāptas tiesību normas, kas prasa paziņot administratīvā pārkāpuma lietas dalībniekam par lietas izskatīšanas vietu un laiku;

izskatot lietu, pārkāptas tiesību normas par lietvedības valodu;

lēmums nosaka to personu tiesības un pienākumus, kuras nav administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieki;

lietā nav pilna lēmuma.

Tiesa uzskata, ka konkrētajā lietā nepastāv Latvijas APK 289.12panta pirmajā daļā norādītie apstākļi, pamatojoties uz kuriem, neatkarīgi no sūdzības iesniedzējas motīviem ar lēmumu būtu jāatceļ iestādes lēmums un lieta jānosūta iestādei jaunai izskatīšanai pēc piekritības.

Atbilstoši Latvijas APK 289.12 panta otrai daļai rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;

atceļ lēmumu un izbeidz lietu;

atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;

groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Tiesa konstatē, ka gan augstākai iestādei iesniegtā sūdzība, gan tiesā iesniegtā sūdzība par augstākās iestādes lēmumu pēc tajā norādītajiem apstākļiem, pēc to būtības ir vienādas. Tiesā iesniegtā sūdzība satura ziņā ir plašāka.

Latvijas APK 1.pants noteic, ka administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu, pilsoņu sociāli ekonomiskās, politiskās un personiskās tiesības un brīvības, kā arī komersantu, iestāžu un organizāciju tiesības un likumīgās intereses, noteikto pārvaldes kārtību, valsts un sabiedrisko kārtību, nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt viņos cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, pret sadzīves noteikumiem, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā.

Minētā uzdevuma realizēšanai administratīvo pārkāpumu kodekss nosaka, kāda darbība vai bezdarbība atzīstama par administratīvo pārkāpumu, kādu administratīvo sodu, kāda institūcija (amatpersona) un kādā kārtībā var uzlikt personai, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu.

Latvijas APK 9.panta pirmā daļa noteic, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīva atbildība.

Latvijas APK 7.pants nosaka, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktā kārtībā, un lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību.

Tiesa secina, ka viens no būtiskiem nosacījumiem, kas nodrošina likumības ievērošanu, ir pietiekamu un likumā atļautu pierādījumu iegūšana. Tikai uz likumā noteiktajā kārtībā iegūtiem pierādījumiem ir pamats izdarīt secinājumu par prettiesiskas un administratīvi sodāmas rīcības esamību tās personas darbībās, par kuras saukšanu pie administratīvās atbildības tiek lemts.

Latvijas APK 243.panta pirmā daļa noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 244.pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.1 pantu pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; personu liecības; eksperta atzinums; kompetentās institūcijas atzinums; dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; elektroniskie pierādījumi; procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; lietiskie pierādījumi.

Ņemot vērā minēto, tiesa konstatē, ka lietā ir iegūti pierādījumi, ar kuriem pamatots pārsūdzētais lēmums un pamatojoties uz kuriem iestāde secinājusi, ka sūdzības iesniedzējs ir izdarījis Latvijas APK 1494.panta 13.daļas 2.punktā un 1494.panta 14.daļā paredzētos administratīvos pārkāpumus.

Tiesa konstatē, ka augstāka iestāde lēmumā ir sniegusi savu faktu vērtējumu un secinājumus.

Lietā nepastāv strīds par to, ka sūdzības iesniedzēja atzīst savu vainu Latvijas APK14910.panta piektās daļas 12.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, tas ir atzīst, ka novietoja stāvēšanai savu transportlīdzekli Zaķusalas krastmalā 33, Rīgā, 523.ceļa zīmes un 849.papildzīmes darbības zonā bez attiecīgas atļaujas, taču sūdzības iesniedzēja norāda, ka viņas izdarītais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, jo sūdzības iesniedzējas pārkāpums neradīja draudus ceļu satiksmes drošībai, kā arī sūdzības iesniedzēja, nekavējoties, pēc pārkāpuma konstatēšanas, to novērsa, pārvietojot automašīnu stāvēšanai atbilstošā vietā.

Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāizlemj jautājums, vai sūdzības iesniedzējas pārkāpumu var atzīt par maznozīmīgu pārkāpumu.

Ceļu satiksmes likuma mērķis, kas nostiprināts likuma 2.panta 1.punktā, ir, tostarp, noteikt ceļu satiksmes norises un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskajām un juridiskajām personām piederošo mantu. Tātad Ceļu satiksmes likumā un uz tā pamata izdotajos Ceļu satiksmes noteikumos prasības transportlīdzekļu vadītājiem noteiktas, ņemot vērā visu sabiedrības locekļu intereses.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.pantu, lai garantētu ceļu satiksmes drošību un aizsargātu cilvēku dzīvību, veselību un mantu, par ceļu satiksmes drošību reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpšanu personas saucamas pie administratīvās atbildības.

Vienlaikus Latvijas APK 21.panta paredz, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu var atzīt par maznozīmīgu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit euro un ja šī pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, nav traucējis nevienam citam ceļu satiksmes dalībniekam.

No lietas materiāliem redzams, ka sūdzības iesniedzējai par minēto pārkāpumu piemērots naudas sods 40,00 euro apmērā atbilstoši Latvijas APK normām.

Iesniedzēja ir pārkāpusi stāvēšanas noteikumus, neskatoties uz to, ka, iespējams, tajā brīdī nav traucējusi citus ceļu satiksmes dalībniekus, taču tajā pašā laikā, nepārliecinoties par to vai ar savu neatļauto darbību nav liegusi savu transportlīdzekli tam atļautajā vietā novietot personai, kurai ir tiesības izmantot šo stāvvietu, tāpēc konkrētajā gadījumā tiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā Latvijas APK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka ar visiem lietā esošajiem materiāliem ir pierādīts, ka, sūdzības iesniedzēja ir izdarījusi pārkāpumu, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 149.10 panta piektās daļas 12.punktā. Tādējādi, Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 5.septembra lēmums Nr.RPP-17-3691-ls un protokols-lēmums Nr. 512195319 ir sastādīts likumīgi un pamatoti.

Tiesas ieskatā sūdzības iesniedzēja savā sūdzībā nav izvirzījusi jaunus un būtiskus argumentus, kas nav bijuši zināmi iestādei un kurus iestāde būtu atstājusi bez ievērības, kā rezultātā nebūtu izvērtēti visi lietas faktiskie un tiesiskie apstākļi.

Tiesa nekonstatē jaunus izvērtēšanai pakļaujamus argumentus, kas ietekmētu tiesas viedokli par lietas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, līdz ar to tiesa izmanto Latvijas APK 289.13 panta trešajā daļā paredzētās tiesības.

Latvijas APK 289.13 panta trešā daļa paredz, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa pievienojas Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 5.septembra lēmumu Nr.RPP-17-3691-ls, tāpēc spriedumā neizklāsta izvērstākus argumentus, jo tie atkārtotu sprieduma aprakstošajā daļā izklāstīto iestādes motivāciju.

Izvērtējot visus apstākļus, tiesa nesaskata iespēju sūdzības iesniedzēja atbrīvošanai no administratīvās atbildības, atceļot lēmumu un izbeidzot administratīvā pārkāpuma lietvedību.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 5.septembra lēmumu Nr.RPP-17-3691-ls, ar kuru Elīna Mazule saukta pie administratīvās atbildības, ir likumīgs un pamatots un tā atcelšanai nav pamata.

Rezolutīvā daļa:

Ņemot vērā minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32., 285., 289.6, 289.12, 289.13 pantu, tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 5.septembra lēmumu Nr.RPP-17-3691-ls.

Noraidīt /pers.A/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 5.septembra lēmumu Nr.RPP-17-3691-ls.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā 10 (desmit) darba dienu laikā, sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Sprieduma pieejamības diena 2017. gada 23.novembrī.

Tiesnese V.Vjatere